

Arrest

nr. 55 526 van 3 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 mei 2008 diende verzoekster een visumaanvraag gezinshereniging in om haar echtgenoot te vervoegen die in België verblijft met een C-kaart.

1.2. Verzoekster kwam naar België met een paspoort voorzien van een visum gezinshereniging en werd op 17 maart 2009 in het bezit gesteld van een A-kaart met een geldigheidsduur tot 13 november 2009.

1.3. Op 15 december 2009 werd verzoekster ambthalf geschrapt uit de bevolkingsregisters van de gemeente Schaarbeek.

1.4. Op 14 oktober 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14 ter). Deze

beslissing werd aan verzoekster betekend op dezelfde dag. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ (...) In uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde S.H.(...)”

REDEN VAN DE BESLISSING : (1)

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2° van de wet):

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat er geen samenwoning meer is tussen beide echtgenoten sedert 15.12.2009. Uit een fax van 06.01.2010 van het gemeentebestuur van Merksem blijkt eveneens dat er geen samenwoning meer is en dat betrokkene niet meer bij haar man gaat wonen.

In een brief d.d. 13.11.2009 haalt de advocaat van betrokkene aan dat betrokkene beweert door haar echtgenoot fysisch en psychisch mishandeld en bedreigd geweest te zijn en de echtelijke woning diende te ontvluchten.

In een brief d.d. 24.08.2010 vraagt DVZ aan betrokkene om bewijzen van het geweld en verblijf in een vluchthuis aan te brengen.

In een brief d.d. 25.08.2010 verklaart betrokkene dat zij nooit aangifte heeft gedaan bij de politie of andere instanties over het huishoudelijk geweld van haar echtgenoot. Tevens verklaart ze dat het koppel geregeld erge ruzie had, maar dat er geen mishandeling was die verder ging dan verbale agressie. Zij haalt ook aan geen attesten van dokters of vluchthuizen of politie te kunnen voorleggen. Zij verklaart eveneens dat zij gedurende 2 jaar enorm ziek geweest is door psychische mishandeling maar dat geen enkele dokter ooit heeft vastgesteld dat zij psychisch leed.

De omstandigheden voorzien in artikel 11, §2 laatste lid omtrent geweld in de familie zijn onvoldoende bewezen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van artikel 11, §2, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster meent slachtoffer te zijn van huiselijk geweld zoals bedoeld in artikel 11, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken blijkt zeer duidelijk dat verzoekster het slachtoffer is van een bijzonder schrijnende situatie waarbij ze keer op keer vernederd werd door haar echtgenoot.

Verzoekster is fysisch en psychisch mishandeld door haar echtgenoot. Zij was verplicht om te werken om voornamelijk de drugsverslaving van haar echtgenoot te financieren. Verzoekster kon geen enkele klacht bij de politie neerleggen. In eerste instantie wenste zij alles -in het werk te stellen om haar huwelijk te redden en haar echtgenoot van zijn verslaving af te helpen. Nadien werd zij door haar echtgenoot bedreigd dat hij verzoekster uit het land zou doen zetten als zij hem geen geld gaf of uit de biecht zou klappen (stukken 11-

14) Dat dit huiselijk geweld en de ondergane vernederingen tot een emotioneel lijden van verzoekster hebben geleid, blijkt o.m. uit het medische attest dd. 25/10/10 van Dr. Andries.

(stuk 10)

Verzoekster heeft uiteindelijk d.i. eind 2009, de moed gevonden zich tegen het geweld van haar echtgenoot te verzetten en heeft de Vrederechter van het kanton Schaarbeek verzocht haar o.m. het recht op afzonderlijke woonst toe te kennen.

Dat de Vrederechter dus kennelijk wel begrip had voor de leefsituatie van verzoekster en haar middels vonnis dd. 14/12/09 het recht op afzonderlijke woonst heeft toegekend, (stuk 4)

Verzoekster heeft dan op basis van dit vonnis het adres van haar hoofdverblijfplaats gewijzigd om te gaan wonen te 2170 Merksem, Frans de L'Arbrelaan 42.

Hierop volgde op 24/08/10 een schrijven van DVZ aan de gemeentelijke diensten te Merksem met de mededeling dat verzoekster in het bezit kon gesteld worden van een A-kaart voor de duur van een jaar en dat zij verder 3 maanden de tijd kreeg om bewijsstukken voor te leggen betreffende het aangehaalde fysiek of psychisch geweld door haar echtgenoot, (stuk 3)

Dat DVZ het blijkbaar niet nodig vond om op de afloop van deze toegekende periode te wachten opdat het bewijs van het geweld zou kunnen worden geleverd. Dat zij immers op 14/10/10 is overgegaan verzoekster het bevel te geven het grondgebied te verlaten, klaarblijkelijk enkel op basis van een verklaring van verzoekster dd. 25/08/10, zijnde op dezelfde dag van kennisname door verzoekster van het schrijven van DVZ dd. 24/08/10.

Dat één en ander toch wel ernstige vragen opwerpt.

Dat verzoekster door de gemeentelijke ambtenaar nooit afdoende toelichtingen werd verschaft omtrent de inhoud van het schrijven van DVZ dd 24/08/10, de gevraagde bewijsstukken, alsook de inhoud, draagwijdte en juridische gevolgen van haar eigen verklaring.

Verzoekster had op voormeld ogenblik immers een beperkte kennis van de Nederlandse taal en dient vermoed dat partijen (d.i. verzoekster en de gemeentelijke ambtenaar te Merksem) elkaar verkeerd begrepen te hebben (mogelijks tevens te wijten aan een gebrekkige kennis van de Franse taal in hoofde van de gemeentelijke ambtenaar).

Dat verzoekster evenwel binnen de door verwerende partij initieel toegekend periode van 3 maanden voldoende bewijsstukken voorlegt waaruit het bestaan van het aangehaalde huiselijk geweld blijkt.

Dat verzoekster meent dat de door haar aangehaalde feiten huiselijk geweld uitmaakt in de zin van artikel 11, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster is derhalve van mening dat de verwerende partij in elk geval dient te motiveren waarom zij van mening is dat het bestaan van het ingeroepen huiselijk geweld niet voldoende bewezen is."

2.2. In haar nota met opmerkingen betoogt verwerende partij als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer om vooreerst vast te stellen dat verzoeksters verweer niet overtuigend is. Thans geeft zij aan fysisch en psychisch mishandeld te zijn geweest door haar echtgenoot en geeft aan dat dit duidelijk uit de stukken blijkt, doch dit is niet het geval.

Verzoekster kreeg dd. 24 augustus 2010 de kans om de volgende stukken voor te leggen:

- attest van mogelijk fysiek of psychisch geweld;
- PV waarin melding staat van huishoudelijk geweld;
- medische attesten;
- attest van eventueel een vluchthuis waar zij zou kunnen verbleven hebben;
- alle andere mogelijke stukken in verband met de mishandeling en bedreiging door haar echtgenoot.

Zij verklaarde hierop dd. 25 augustus 2010 op schriftelijke en spontaan wijze het volgende:

"(...) ik heb nooit aangifte gedaan bij de politie of andere instanties over het huishoudelijk geweld van mijn echtgenoot. We hadden geregeld erge ruzie maar verder dan verbale agressie heeft hij me nooit fysiek mishandeld. Ik kan geen attesten van dokters of vluchthuizen of politie voorleggen. Geen enkele dokter heeft ooit vastgesteld dat ik psychisch leed, maar ik ben 2 jaar enorm ziek geweest door psychische mishandeling."

Uit het overgemaakte vonnis van het vredegerecht blijkt ook enkel dat verzoekster niet meer samenwoont met haar echtgenoot, zonder meer.

De bestreden beslissing werd genomen na in overwegingname van al deze elementen en er werd terecht gesteld dat de omstandigheden voorzien in artikel 11§2 laatste lid omtrent geweld in de familie, onvoldoende bewezen zijn.

Het loutere feit dat de bestreden beslissing genomen werd voor het verstrijken van de drie maanden, doet hieraan geen afbreuk, temeer verzoeksters verklaringen duidelijk zijn en niet voor enige andere interpretatie vatbaar zijn. Het thans voorhouden dat er wel fysisch geweld aan te pas is gekomen komt, in de gegeven omstandigheden, dan ook niet geloofwaardig over.

De bestreden beslissing werd op correcte wijze, conform artikel 11§2 van voornoemde Wet van 15 december 1980 genomen- Het eerste middel is niet gegrond."

2.3. In haar repliekmemoorie stelt verzoekster op algemene wijze het volgende:

"Verzoekster volhardt in de inhoud van het gedinginleidende verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en wenst vervolgens het volgende alsnog op te merken:

1.

De verwerende partij vermeldt in haar nota met opmerkingen dat verzoekster op 24 augustus 2010 kennis nam van het schrijven van eenzelfde datum uitgaande van de verwerende partij. Niets is minder waar.

Op stuk 3 dat verzoekster voorbrengt staat duidelijk genoteerd dat verzoekster op 25 augustus 2010 kennisnam van voormelde beslissing van de verwerende partij gedateerd op 24 augustus 2010 en niet op 24 augustus zoals beweerd wordt door de verwerende partij.

* De beslissing uitgaande van de verwerende partij gedateerd op 24 augustus 2010 vermeld zeer duidelijk dat:

"Betrokkene mag in het bezit gesteld worden van een A-kaart voor de duur van één jaar.

Betrokkene dient voor het einde van de drie maand na de betekening van deze brief de volgende stukken voor te leggen:

Een attest van mogelijks fysiek of psychisch geweld;

Een proces-verbaal waarin melding staat van huiselijk geweld;

Medische attesten;

Een attest van eventueel een vluchthuis waar zij zou kunnen verbleven hebben;

Alle andere mogelijke stukken in verband met de mishandeling en bedreiging door haar echtgenoot."

Dat verzoekster door de gemeentelijke ambtenaar nooit afdoende toelichtingen werd verschaft omtrent de inhoud van het schrijven van DVZ d.d. 24/08/10, de gevraagde bewijsstukken, alsook de inhoud, draagwijdte en juridische gevolgen van haar eigen verklaring.

Verzoekster had op voormeld ogenblik immers een beperkte kennis van de Nederlandse taal en dient vermoed dat partijen (d.i. verzoekster en de gemeentelijke ambtenaar te Merksem) elkaar verkeerd begrepen te hebben (mogelijks tevens te wijten aan een gebrekkige kennis van de Franse taal in hoofde van de gemeentelijke ambtenaar).

Dat vaststaat dat verzoekster nooit in het bezit werd gesteld van een A-kaart voor de duur van één jaar ondanks de duidelijke instructies uitgaande van de verwerende partij in haar schrijven d.d. 24 augustus 2010.

Dat dit minstens een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheids en het rechtzekerheidsbeginsel.

Dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog steeds niet de vraag beantwoordt waarom verzoekster niet in het bezit gesteld werd van haar A-kaart ondanks de duidelijke instructies hiertoe gericht aan de gemeentelijke ambtenaar.

Dat verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog steeds niet de vraag beantwoordt waarom aan verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend in tegenstelling tot de eerdere duidelijke beslissing uitgaande van de verwerende partij gedateerd op 24 augustus 2010 waarin duidelijk gesteld wordt dat verzoekster in het bezit mag gesteld worden van een A-kaart voor de duur van één jaar en dat verzoekster voor het einde van de drie maand na betekening van de brief stukken dient voor te leggen.

Het weze derhalve duidelijk dat verzoekster in het bezit diende gesteld te worden van een A-kaart geldig voor één jaar en binnen de drie maanden stukken diende voor te leggen. Wat verzoekster alsmede tijdig gedaan heeft in haar gedinginleidende verzoekschrift d.d. 8 november 2010.

2.

Dat de verwerende partij niet antwoordt op de argumentatie uitgaande van verzoekster m.b.t. de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel zodoende verzoekster aanneemt dat de verwerende partij akkoord gaat met de stelling hieromtrent uitgaande van verzoekster.

3.

Dat verzoekster benadrukt dat zij overeenkomstig de initieel toegekende termijn door de verwerende partij om stukken over te maken betreffende het fysieke of psychisch geweld gepleegd door haar echtgenoot van welke zij het slachtoffer geworden is, gerespecteerd heeft.

Verzoekster voegde in bijlage bij het gedinginleidende verzoekschrift van 8 november 2010, m.n. vóór 24 november 2010 de volgende stukken:

Stuk4 Kopie vonnis vredegerecht d.d. 30/12/2009

Stuk 10 Kopie attest van vaststelling van het arts Peter ANDRIES;

Stuk 11 Getuigenverklaring dhr. AFAL en mevr. Amayou;
Stuk 12 Getuigenverklaring dhr. Driss SIJAA en dhr. Khalid SIJAA;
Stuk 13 Getuigenverklaring Mevr. EL ABBAS;
Stuk 14 Getuigenverklaring Mevr. VANDERSTRAETEN.

De verwerende partij verzocht in haar schrijven gedateerd op 24 augustus 2010 zelf voor "alle andere mogelijke stukken in verband met de mishandeling en bedreiging door haar echtgenoot".

De inhoud van de overgemaakte stukken is duidelijk en laat er geen twijfel over bestaan wat verzoekster allemaal heeft moeten meemaken.

Voor de volledigheid voegt verzoekster alsnog in bijlage kopie van het verzoekschrift dat haar raadsman destijds neergelegd heeft ter griffie van het vredegerecht van het eerste kanton te Schaarbeek. Op basis van dit verzoekschrift kende de Vrederechter in zijn vonnis gewezen op 14 december 2009 de toelating toe om afzonderlijk te gaan wonen gelet op de gegeven omstandigheden.

Dat verzoekster verder blijft volharden in de inhoud en motivering vermeldt in het gedinginleidende verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven: (...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;"

2.5. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar artikel 11, §2, laatste lid, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"De minister of zijn gemachtigde houdt in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die het huishouden verlaten hebben en bescherming nodig hebben. In deze gevallen zal hij de betrokken persoon op de hoogte brengen van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°; 2° of 3°."

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters raadsman op 13 november 2009 een brief verstuurde naar de verwerende partij waarin het volgende gemeld wordt:

"Ik word heden geraadpleegd door mevrouw S.H. die een inschrijving heeft in het vreemdelingenregister met tijdelijk verblijf. Zij diende haar kaart heden te laten verlengen. Daar zij, naar zij meedeelt, door haar echtgenoot fysisch en psychisch mishandeld en bedreigd werd diende zij de echtelijke woonst te ontvluchten. Er werd een procedure ingeleid voor de vrederechter te Schaarbeek die op korte termijn zal behandeld worden. Zij zal om een afzonderlijke woonst verzoeken gezien het hogervermelde. Mag ik u dan ook verzoeken met deze omstandigheden rekening te houden. Cliënte zal zich onmiddellijk aanbieden bij de dienst Vreemdelingenzaken van de stad of gemeente waar zij een onderkomen zal vinden vanaf het ogenblik dat de vrederechter zich uitspreekt."

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemeente Merksem op 6 januari 2010 een faxbericht overmaakte aan de verwerende partij aangaande verzoekster waarin het volgend gesteld wordt:

"(...) stuur ik u de brief van de advocaat met het huurcontract en een kopie van de identiteitskaart van betrokkene. Haar kaart is ondertussen vervallen, mag zij deze houden of moeten wij ze inhouden met een bijlage 37 vanaf ze zich aanmeld (sic) bij onze diensten? Mag ze opnieuw worden ingeschreven op het adres in Merksem nu? Mogen wij haar A-kaart verlengen en tot wanneer? Er is natuurlijk geen samenwoningverslag mogelijk aangezien ze niet meer bij haar man gaan wonen... Gelieve ons uw instructies over te maken. (...)"

Bij het faxbericht waren gevoegd, de A-kaart van verzoekster, een kopie van een niet gedateerd huurcontract waaruit blijkt dat verzoekster woonachtig is te Merksem, een kopie van een niet gedateerd noch ondertekend vonnis van het vredegerecht van Schaarbeek waarbij het verzoekster toegestaan wordt afzonderlijk van haar echtgenoot te wonen, een kopie van een brief van verzoeksters raadsman van 17 december 2009 gericht aan het vredegerecht van Schaarbeek waarin een verblijfsadres van verzoekster in Merksem wordt meegedeeld en een kopie van een brief van 17 december 2009 van

verzoeksters raadsman gericht aan verzoekster waarbij hij verzoekster voorstelt om met het betrokken vonnis bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Merksem een verlenging van haar inschrijving te vragen.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij op 24 augustus 2010 een brief stuurde gericht aan de burgemeester van Merksem waarin het volgende gesteld werd:

“Betrokkene mag in het bezit gesteld worden van een A-kaart voor de duur van een jaar. Betrokkene dient voor het einde van de drie maand na de betekening van deze brief de volgende stukken voor te leggen:

- attest van mogelijk fysiek of psychisch geweld;
- een proces-verbaal waarin melding staat van huishoudelijk geweld;
- medische attesten;
- een attest van eventueel een vluchthuis waar zij zou kunnen verbleven hebben;
- alle andere mogelijke stukken in verband met de mishandeling en bedreiging door haar echtgenoot.”

Blijkens het administratief dossier werd deze brief aan verzoekster betekend op 25 augustus 2010.

2.9. In het administratief dossier bevindt zich een door verzoekster ondertekende verklaring van 25 augustus 2010 waarin het volgende gemeld wordt:

“Ik, S.H. (...) heb op 25.08.2010 de instructies betekend in verband met het voorleggen van de gevraagde documenten. Ik heb nooit een aangifte gedaan bij politie of andere instanties over het huishoudelijk geweld van mijn echtgenoot. We hadden geregeld erge ruzie maar verder dan verbale agressie heeft hij me nooit fysiek mishandeld. Ik kan geen attesten van dokters of vluchthuizen of politie voorleggen. Geen enkele dokter heeft ooit vastgesteld dat ik psychisch leed, maar ik ben 2 jaar enorm ziek geweest door psychische mishandeling.”

Onderaan deze mededeling bevinden zich de woorden *“gelezen en goedgekeurd”* gevolgd door verzoeksters handtekening.

2.10. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de vaststelling in de bestreden beslissing niet betwist dat ze *“niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven (onderhoudt) met de vreemdeling die vervoegd werd.”* Kernpunt van verzoeksters betoog is dat zij meent het slachtoffer te zijn van huiselijk geweld zoals bedoeld in artikel 11, §2, laatste lid, van de Vreemdelingenwet, waarbij ze verwijst naar stukken bij haar verzoekschrift. Tevens vindt verzoekster dat verwerende partij haar de volledige termijn had dienen te verlenen waarin zij bewijsstukken mocht aanbrengen aangaande huishoudelijk geweld, zoals bedoeld in het punt 2.8. vermelde schrijven van de verwerende partij.

2.11. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster verwijst naar de stukken 4, 10 en 11 tot en met 14 gevoegd bij haar verzoekschrift om haar betoog kracht bij te zetten dat ze het slachtoffer is van huiselijk geweld. Stuk 4 betreft een kopie van een niet gedateerd noch ondertekend vonnis van het vredegerecht van Schaarbeek waarbij het verzoekster in essentie toegestaan wordt afzonderlijk van haar echtgenoot te wonen. Daargelaten de vraag naar de bewijswaarde van een niet ondertekend noch gedateerd vonnis, dient de Raad op te merken dat verzoekster het betrokken stuk niet meer kan laten zeggen dan wat het zegt, ook niet door in de repliekmemoërie te verwijzen naar het gedinginleidend verzoekschrift dat haar raadsman destijds heeft neergelegd bij het vredegerecht aangezien het niet meer is dan de weergave van de stelling van verzoekster destijds. Nergens in het voormeld vonnis van het vredegerecht van Schaarbeek wordt melding gemaakt van het feit dat verzoekster het slachtoffer zou zijn van huiselijk geweld. Stuk 10 betreft een medisch attest opgesteld op 25 oktober 2010 waarin bij verzoekster bepaalde symptomen worden vastgesteld. Het medisch attest spreekt zich niet uit over de oorzaak van de symptomen. Opnieuw dient de Raad op te merken dat verzoekster het betrokken stuk niet meer kan laten zeggen dan wat het zegt. Nergens in dit medisch attest wordt melding gemaakt van het feit dat verzoekster het slachtoffer zou zijn van huiselijk geweld. De stukken 11 tot en met 14 ten slotte betreffen getuigenissen van kennissen, familieleden en collega's gericht aan de *“Rechter”* aangaande het wedervaren van verzoekster waarvan er slechts één gedateerd is, namelijk op 15 oktober 2010. Met betrekking tot voormelde stukken dient de Raad vast te stellen dat het hem als annulatierechter niet toekomt om verzoeksters geval te gaan beoordelen in de plaats van de verwerende partij aan de hand van stukken die specifiek aan de Raad gericht zijn en die niet aan de verwerende partij werden overgemaakt vooraleer zij de bestreden beslissing trof. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekster om aan te tonen dat mocht zij deze stukken hebben voorgelegd indien zij kon beschikken over de termijn van

drie maanden waarover zij initieel kon beschikken zoals bedoeld in het in punt 2.8. vermelde schrijven van de verwerende partij, zij het bewijs had kunnen aanbrengen dat zij het slachtoffer was van huishoudelijk geweld, dient de Raad op te merken dat verzoekster niet dienstig kan stellen dat zij dit zou aangetoond hebben aan de hand van getuigenissen die bezwaarlijk objectieve getuigenissen kunnen genoemd worden.

2.12. Verzoekster kan gelet op het gestelde in punt 2.11 derhalve niet gevolgd worden in haar stelling dat *“uit de stukken zeer duidelijk (blijkt) dat verzoekster het slachtoffer is van een bijzonder schrijnende situatie waarbij ze keer op keer vernederd werd door haar echtgenoot”* en *“Dat verzoekster evenwel binnen de door de verwerende partij initieel toegekende periode van 3 maanden voldoende bewijsstukken voorlegt waaruit het bestaan van het aangehaalde huiselijk geweld blijkt.”*

2.13. Artikel 11, § 2, laatste lid, van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing kan treffen in het licht van artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet indien hij van oordeel is dat hij beschikt over alle relevante gegevens om een beslissing te treffen, ook al is dit vóór het einde van de aan verzoekster toegestane periode om attesten over te maken aangaande huishoudelijk geweld. Te dezen wijst de Raad op de in punt 2.9. bedoelde verklaring van verzoekster waarin zij duidelijk aangeeft de door verwerende partij gevraagde attesten niet te kunnen overmaken. Verwerende partij kan dan ook gevolgd worden wanneer zijn in haar nota met opmerkingen stelt dat *“De bestreden beslissing werd genomen na in overwegingname van al deze elementen en er werd terecht gesteld dat de omstandigheden voorzien in artikel 11§2 laatste lid omtrent geweld in de familie, onvoldoende bewezen zijn. Het loutere feit dat de bestreden beslissing genomen werd voor het verstrijken van de drie maanden, doet hieraan geen afbreuk, temeer verzoeksters verklaringen duidelijk zijn en niet voor enige andere interpretatie vatbaar zijn.”* De gemachtigde van de staatssecretaris kan dan ook niet verweten worden “voorbarig” een beslissing getroffen te hebben.

2.14. Verzoekster poogt tevergeefs de waarde van haar in punt 2.9. bedoelde verklaring te minimaliseren. Zij poneert dat *“door de gemeentelijke ambtenaar nooit afdoende toelichtingen werd verschaft omtrent de inhoud van het schrijven van DVZ dd 24/08/10, de gevraagde bewijsstukken, alsook de inhoud, draagwijdte en juridische gevolgen van haar eigen verklaring. Verzoekster had op voormeld ogenblik immers een beperkte kennis van de Nederlandse taal en dient vermoed dat partijen (d.i. verzoekster en de gemeentelijke ambtenaar te Merksem) elkaar verkeerd begrepen te hebben (mogelijks tevens te wijten aan een gebrekkige kennis van de Franse taal in hoofde van de gemeentelijke ambtenaar).”* Deze stelling vindt echter nergens steun, noch in het administratief dossier noch in enig stuk dat gevoegd wordt bij het verzoekschrift.

2.15. Waar verzoekster in fine van haar verzoekschrift nog opmerkt dat *“Verzoekster is derhalve van mening dat de verwerende partij in elk geval dient te motiveren waarom zij van mening is dat het bestaan van het ingeroepen huiselijk geweld niet voldoende bewezen is.”* gaat zij eraan voorbij dat de bestreden beslissing hieromtrent wel degelijk motiveert wanneer zij stelt: *“In een brief d.d. 25.08.2010 verklaart betrokkene dat zij nooit aangifte heeft gedaan bij de politie of andere instanties over het huishoudelijk geweld van haar echtgenoot. Tevens verklaart ze dat het koppel geregeld erge ruzie had, maar dat er geen mishandeling was die verder ging dan verbale agressie. Zij haalt ook aan geen attesten van dokters of vluchthuizen of politie te kunnen voorleggen. Zij verklaart eveneens dat zij gedurende 2 jaar enorm ziek geweest is door psychische mishandeling maar dat geen enkele dokter ooit heeft vastgesteld dat zij psychisch leed. De omstandigheden voorzien in artikel 11, §2 laatste lid omtrent geweld in de familie zijn onvoldoende bewezen.”*

Het eerste middel is ongegrond.

2.16. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster woont inmiddels reeds zeer lang in België en heeft hier het 'centrum van haar belangen' gevestigd, in die zin dat haar privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België, (stukken 5-15)

Verzoekster is reeds tewerkgesteld en kon derhalve in haar eigen onderhoud voorzien, (stuk 15)

Verzoekster voegt in bijlage voor de goede orde kopieën voor van haar arbeidsovereenkomsten (verzoekster heeft op een bepaald moment twee jobs tegelijkertijd uitgeoefend) en kopie van haar

loonfiches en/of bewijs van betaling van het loon op haar bankrekening indien ze de desbetreffende loonfiche nog niet mocht ontvangen van haar werkgever, (stuk 15)

Verzoekster is alsmede volledig in orde met de ziektenkostenverzekering en is aangesloten bij de Christelijke mutualiteit, (stukken 6-7)

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoekster op eerbiediging van haar privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Het is voor verzoekster volstrekt onmogelijk om een gezinsleven uit te bouwen in Marokko.

Verzoekster vreest terecht voor de verdere vervolging en onderduiking door haar echtgenoot en voornamelijk door zijn familie. Een echtscheiding in Marokko wordt nog steeds als een 'taboe' aanzien. Indien verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst met de bedoeling er een gezinsleven uit te bouwen, zal dit haar niet in dank worden afgenomen."

2.17. Voor het betoog in de repliekmemoirie kan verwezen worden naar het gestelde in punt 2.3.

2.18. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster slechts sedert begin 2009 in België verblijft op basis van haar huwelijk. Verzoekster kan derhalve niet dienstig stellen dat zij *"inmiddels reeds zeer lang in België (woont)."* Noch haar betoog in haar verzoekschrift noch de stukken 5 tot 15 gevoegd bij haar verzoekschrift waarnaar ze verwijst tonen aan dat het anders zou zijn. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten alleszins niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoningplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen noch om hieraan een recht op behoud van het verblijfsrecht te verbinden (cfr. EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland). Blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 8 van het EVRM is het zo dat de controle op toegang tot het grondgebied en het verblijf krachtens een internationaal rechtsbeginsel behoren tot de bevoegdheid van de soevereine staten (EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk). Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM door de toepassing van de nationaalrechtelijke verblijfswetgeving moet worden beoordeeld rekening houdend met het algemeen belang van de staat ten opzichte van het individueel belang van de vreemdeling. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds die bestaan in het verderzetten van een in België ontwikkeld privéleven en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfsreglementering anderzijds, die concreet bestaan in het stellen van een einde aan het verblijfsrecht indien vastgesteld wordt dat de grondslag ervan, namelijk het leiden van een werkelijk gezins- en huwelijksleven niet meer bestaat, zoals artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging het toestaat. Verzoekster poneert in haar verzoekschrift dat het volstrekt onmogelijk is om een gezinsleven uit te bouwen in Marokko en poneert dat zij vreest voor verdere vervolging door haar echtgenoot en diens familie in Marokko maar dit wordt op geen enkele wijze gestaafd en kan derhalve niet weerhouden worden.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.19. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen evenals de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke

overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State, welke vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St, nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St, nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St, 43.852 van 12.08.1993; R.v.St, nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St, nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St, nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

Verweerder verzoekt verzoekster per brief dd. 24/08/2010 om voor het einde van de drie maand na betekening van deze brief de nodige bewijzen voor te leggen.

Verweerder kon pas geldig motiveren na 24/11/2010, datum waarop verzoekster het nodige bewijs moest leveren, (stuk 3)

Verwerende partij heeft verzoekster dus niet in de mogelijkheid gesteld alle elementen aan te voeren waaruit het huiselijk geweld zou blijken, dit in strijd met haar eerdere berichtgeving.

Bovendien motiveert verwerende partij op geen enkele ogenblik waarom zij de gegeven instructies en voornamelijk de periode van 3 maanden in de brief dd. 24/08/2010 niet volle hebben laten geleden (NB: deze voorziene periode is zelfs op heden nog niet verstreken).

Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen, dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting die op de overheid rust in casu gebrekkig is.

Dat bovendien en niet in het minste de bestreden beslissing is genomen op basis van foutieve, minstens onvolledige informatie.

Aangezien de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste is, en de verzoekster door de inbreuk hierop in haar belangen werd geschaad, dient de desbetreffende bestuurshandeling vernietigd te worden.

De beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Op 14/10/2010, bijna een jaar na de vaststelling dat er geen samenwoning meer is tussen beide echtgenoten, besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoekster niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 11§ 2, eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster krijgt drie maanden de tijd om de nodige bewijsstukken te verzamelen (stuk 3) , doch niettemin meent verwerende partij -zonder enige motivering- na anderhalve maand om aan de verzoekster een beslissing te betekenen met motivering dat zij onvoldoende bewijs aanbrengt.

Een zorgvuldige staatssecretaris van Migratie en Asiel zal minstens tot het einde van de termijn (24/11/2010) wachten om daarna te beslissen dat er in casu onvoldoende bewijs is aangebracht.

Verzoekster heeft het nodige bewijs duidelijk op tijd geleverd (zie infra).

Verzoekster stelt vast dat, op basis van de summier motivering in de bestreden beslissing, wordt besloten tot een weigering van het verblijf hetgeen bezwaarlijk als een afdoende motivering kan worden beschouwd.

De Staatssecretaris van Migratie en asiel is dan ook onzorgvuldig geweest, zodoende vaststaat dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Tenslotte heeft verzoekster duidelijk drie maanden de tijd gekregen om het gevraagde bewijs te leveren. Nu de verwerende partij niet ten minste heeft gewacht tot het einde van deze termijn is daardoor onbetwist het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.”

2.20. Voor het betoog in de repliekmemorie kan verwezen worden naar het gestelde in punt 2.3.

2.21. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van het gelijkheidsbeginsel aangezien verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld beginsel zou schenden.

2.22. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ze duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze steunt. Verzoekster maakt met haar betoog niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103). Verzoekster bestempelt de motivering van de bestreden beslissing als “*summier*”, maar mocht dit al zo zijn vormt dit op zich geen schending van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze bekritiseert in haar verzoekschrift, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.23. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.24. Waar verzoekster betoogt dat “*verwerende partij (...) verzoekster dus niet in de mogelijkheid (heeft) gesteld alle elementen aan te voeren waaruit het huiselijk geweld zou blijken, dit in strijd met haar eerdere berichtgeving*”, dient de Raad op te merken dat de zorgvuldigheidsplicht niet uitsluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing kan treffen in het licht van artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet indien hij van oordeel is dat hij beschikt over alle relevante gegevens om een beslissing te treffen, ook al is dit vóór het einde van de aan verzoekster toegestane periode om attesten over te maken aangaande huishoudelijk geweld. Te dezen wijst de Raad opnieuw op de in punt 3.9. bedoelde verklaring van verzoekster waarin zij duidelijk aangeeft de gevraagde attesten niet te kunnen overmaken. Verwerende partij kan dan ook gevolgd worden wanneer zijn in haar nota met opmerkingen hieromtrent stelde dat “*De bestreden beslissing werd genomen na in overwegingname van al deze*

elementen en er werd terecht gesteld dat de omstandigheden voorzien in artikel 11§2 laatste lid omtrent geweld in de familie, onvoldoende bewezen zijn. Het loutere feit dat de bestreden beslissing genomen werd voor het verstrijken van de drie maanden, doet hieraan geen afbreuk, temeer verzoeksters verklaringen duidelijk zijn en niet voor enige andere interpretatie vatbaar zijn.

2.25. Waar verzoekster betoogt *“Bovendien motiveert verwerende partij op geen enkele ogenblik waarom zij de gegeven instructies en voornamelijk de periode van 3 maanden in de brief dd. 24/08/2010 niet volle hebben laten geleden (NB: deze voorziene periode is zelfs op heden nog niet verstreken).”* dient de Raad op te merken dat dit voldoende voortvloeit uit de bestreden beslissing waar deze stelt: *“In een brief d.d. 24.08.2010 vraagt DVZ aan betrokkene om bewijzen van het geweld en verblijf in een vluchthuis aan te brengen. In een brief d.d. 25.08.2010 verklaart betrokkene dat zij nooit aangifte heeft gedaan bij de politie of andere instanties over het huishoudelijk geweld van haar echtgenoot. Tevens verklaart ze dat het koppel geregeld erge ruzie had, maar dat er geen mishandeling was die verder ging dan verbale agressie. Zij haalt ook aan geen attesten van dokters of vluchthuizen of politie te kunnen voorleggen. Zij verklaart eveneens dat zij gedurende 2 jaar enorm ziek geweest is door psychische mishandeling maar dat geen enkele dokter ooit heeft vastgesteld dat zij psychisch leed. De omstandigheden voorzien in artikel 11, §2 laatste lid omtrent geweld in de familie zijn onvoldoende bewezen.”*

De formele motiveringsplicht leidt er niet toe dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168).

Het gegeven dat de verwerende partij volgens verzoekster niet naar behoren verweer voert met betrekking tot haar betoog verhindert de Raad niet om in een inquisitoriale procedure het bovenvermelde vast te stellen.

Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

2.26. Waar verzoekster in haar repliekmemoire opwerpt *“Dat vaststaat dat verzoekster nooit in het bezit werd gesteld van een A-kaart voor de duur van één jaar ondanks de duidelijke instructies uitgaande van de verwerende partij in haar schrijven d.d. 24 augustus 2010. Dat dit minstens een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheids en het rechtzekerheidsbeginsel.”* dient de Raad op te merken dat verzoekster niet op ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag kan geven aan haar derde middel in haar repliekmemoire. Dit kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de repliekmemoire wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een argumentatie betreft die de openbare orde raakt. De door verzoekster ingeroepen argumentatie raakt de openbare orde niet en verzoekster toont niet aan waarom zij deze niet in reeds in het inleidend verzoekschrift kon ontwikkelen, te meer daar zij onder het kopje “feiten” van haar inleidend verzoekschrift gewag maakte van het feit dat zij nooit in het bezit gesteld werd van de A-kaart. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat “het niet in bezit stellen van de A-kaart” niet de bestreden beslissing vormt en verzoeksters betoog daaromtrent derhalve niet dienstig is

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA